

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 15, 2015

Nummer 15, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:762](#) 27-03-2015

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:774](#) 25-03-2015

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:2371](#) 04-02-2015

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2015:3534](#) 30-03-2015

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2015:1955](#) 30-03-2015

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2015:2270](#) 11-03-2015

RECHTSPRAAK

Bewindvoerder verzoekt namens alimentatieplichtige vader wijziging kinderalimentatie. Voor kind X is de alimentatieplicht van de man geëindigd met de gegrondverklaring van de ontkenning van het vaderschap bij beschikking van 24 augustus 2010. De vrouw is het daarmee eens. De rechtbank overweegt evenwel ambtshalve dat ingevolge artikel 1:202 BW door de gegrondverklaring geen teruggave van kosten van verzorging en opvoeding ontstaat, dus dat het verzoek niet kan worden toegewezen. Voor kind Y beroept de bewindvoerder van de man zich op wijziging van omstandigheden: de financiële situatie van de man is drastisch verslechterd als gevolg van een door de man geleden herseninfarct. Ter onderbouwing legt de bewindvoerder een stapel rekeningafschriften over, zonder daarbij enige toelichting te geven. De rechtbank wijst het wijzigingsverzoek af, omdat de gewijzigde omstandigheden van de man niet met bewijzen zijn gemotiveerd en omdat de rechtbank weigert de relevante gegevens uit de bankafschriften af te leiden.

Uit het in 2007 door echtscheiding ontbonden huwelijk van partijen zijn twee minderjarige kinderen geboren. In het kader van de echtscheidingsprocedure bepaalde de rechtbank dat de man maandelijks een bedrag van € 32,28 (thans € 37,08) per maand aan de vrouw zou voldoen, ter zake van kinderalimentatie. Na ontbinding van het huwelijk ontkende de man het vaderschap over een van de minderjarigen (minderjarige X). Bij beschikking van 24 augustus 2010 verklaarde de rechtbank deze ontkenning van het vaderschap door de man gegrond. Op 28 augustus 2012 werd minderjarige X door een andere man erkend. Tevens is bekend dat de goederen van de man onder bewind staan. De bewindvoerder van de man verzoekt thans om nihilstelling van de door de man te betalen kinderalimentatie, met ingang van 24 januari 2010. Daartoe stelt de bewindvoerder enerzijds dat gebleken is dat de man niet de vader is van minderjarige X. Anderzijds is de financiële positie van de man door ernstige

gezondheidsklachten fors verslechterd, waardoor geconcludeerd zou moeten worden dat de man geen draagkracht heeft voor het voldoen van enige bijdrage.

Hoewel de moeder instemt met het verzoek van de man ten aanzien van minderjarige X, beslist de rechtbank anderszins. De rechtbank overweegt dat een gegroundverklaring van de ontkenning van het vaderschap tot gevolg heeft dat de echtgenoot van de moeder met terugwerkende kracht nooit de vader van het kind is geweest. Door een geground verklaarde ontkenning van het vaderschap ontstaat echter geen vordering tot teruggave van betaalde kinderalimentatie (artikel 1:202 lid 2 BW). De rechtbank wijst het verzoek van de man op dit onderdeel af.

Anderzijds heeft de bewindvoerder volgens de rechtbank op geen enkele wijze met stukken onderbouwd dat de man door zijn gezondheidstoestand in een financiële malaise is geraakt en diensgevolge geen draagkracht meer heeft. De bewindvoerder heeft slechts – zonder enige nadere toelichting – een stapel bankafschriften overgelegd, die betrekking hebben op de periode van 1 juni 2013 tot 14 januari 2014. De rechtbank overweegt in dat kader dat het niet haar taak is om een pakket bankafschriften uit te pluizen, om zodoende de financiële positie van de man te kunnen vaststellen. De rechtbank wijst het verzoek van de bewindvoerder, strekkende tot nihilstelling van de kinderalimentatie derhalve volledig af.

Kanttekeningen: Dit is m.i. een onjuiste uitspraak ten aanzien van het beroep op artikel 1:202 BW. De beperkingen ten aanzien van de teruggave van kosten van verzorging en opvoeding ziet op de periode tot de ontkenning van het vaderschap, omdat die terugwerkende kracht heeft. Het artikel beoogt de gevolgen terugwerkende kracht te beperken. Maar hetgeen nadien is betaald, is onverschuldigd betaald en kan teruggevorderd worden, zoals ook is gedaan. Ook overigens is de uitspraak allesbehalve genuanceerd.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 30-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2015:1955

Zaaknummer: C/01/287048/FA RK 14-6479

Wetsartikelen: 1:202 BW

RECHTSPRAAK

Gerechtelijke vaststelling vaderschap en kinderalimentatie. Man en vrouw hebben elkaar leren kennen via een chatsite die is gericht op het hebben van seks. Partijen hebben geslachtsgemeenschap gehad vóór de conceptieperiode. Door DNA-onderzoek is vastgesteld dat de man de biologische vader is van het kind. Partijen hebben ieder een andere lezing hoe de bevruchting tot stand is gekomen. De vrouw stelt via onbeschermde geslachtsgemeenschap, de man stelt door opvangen van het sperma en zelfinseminatie. Nu de man zijn stellingen niet door bewijzen heeft gestaafd, is de man niet geslaagd in het te leveren tegenbewijs (zie HR 26 juni 2009, NJ 2009/388). Dit ligt anders als voorafgaande aan de conceptie een spermadonorovereenkomst is gesloten. De vrouw betwist dat zij de overgelegde overeenkomst heeft gedagtekend en ondertekend. De man wordt toegelaten tot bewijs dat de vrouw wel heeft ondertekend.

DNA-onderzoek wees uit dat de man hoogstwaarschijnlijk de biologische vader van de minderjarige is. De moeder verzoekt gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van de man, alsmede de man te veroordelen tot het voldoen van een bedrag aan kinderalimentatie. De man voert verweer en stelt daartoe dat hij slechts zaaddonor was. Ter onderbouwing van zijn standpunt legt de man een spermadonorovereenkomst over. De vrouw bestrijdt op haar beurt dat zij die overeenkomst op de laatste pagina heeft gedagtekend en van een handtekening heeft voorzien.

De rechtbank stelt voorop dat onder de verwekker van een kind in het algemeen niet wordt begrepen de man die als donor zijn sperma ten behoeve van kunstmatige bevruchting heeft afgestaan, met het oogmerk van donorschap. Aan een dergelijk biologisch vaderschap is dan ook geen juridisch vaderschap als bedoeld in artikel 1:207 BW verbonden, noch een onderhoudsverplichting als bedoeld in artikel 1:394 BW.

Omdat de moeder stelt dat de man de verwekker van de minderjarige is, zoals bedoeld in artikel 1:207 BW, dient zij haar standpunt in beginsel ook te staven met bewijs (artikel 150 Rv). De Hoge Raad overwoog in dat kader dat wanneer DNA-onderzoek uitwijst dat de man de biologische vader van de minderjarige is, aangenomen moet worden dat de man ook de verwekker van de minderjarige is. De man dient alsdan aannemelijk te maken dat hij niet verwekker, maar slechts donor is (HR 26 juni 2009, *NJ* 2009/388).

In het licht van deze uitspraak overweegt de rechtbank dat vermoed wordt dat de man, als biologische vader, tevens verwekker van de minderjarige is. De man dient tegen dit vermoeden tegenbewijs te leveren.

Naar het oordeel van de rechtbank slaagt de man niet in het leveren van tegenbewijs. De rechtbank overweegt in dat verband dat partijen elkaar hebben ontmoet via een chatsite die gericht is op het hebben van seks. Daarnaast staat vast dat partijen voorafgaand aan de conceptie enkele keren gemeenschap met elkaar hebben gehad. Volgens de man heeft conceptie plaatsgevonden door middel van het kunstmatig insemineren van door de vrouw opgevangen sperma. Omdat de man zijn betoog niet met bewijs onderbouwt en de vrouw het relaas van de man gemotiveerd heeft betwist, slaagt de man vooralsnog niet in het leveren van tegenbewijs. Dat zou anders zijn indien komt vast te staan dat partijen voorafgaand aan de conceptie van de minderjarige, een spermadonorovereenkomst hebben gesloten. De vrouw betwist echter dat zij deze overeenkomst van een dagtekening en handtekening heeft voorzien. De man moet daarom bewijzen dat de handtekening en datering op de laatste pagina van de overeenkomst daadwerkelijk afkomstig zijn van de vrouw. De rechtbank biedt de man gelegenheid tot het leveren van bewijs en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2015:3534

Zaaknummer: C/09/452785

Wetsartikelen: 1:207 BW en 1:394 BW

RECHTSPRAAK

Op grond van artikel 3:178 lid 1 BW kan ieder der deelgenoten te allen tijde verdeling van een gemeenschappelijk goed vorderen. Een dergelijke vordering verjaart dus niet. Een vordering ex artikel 3:179 lid 2 BW is ook een vordering tot verdeling van een gemeenschappelijk goed ex artikel 3:178 lid 1 BW. Een vordering ex artikel 3:179 lid 2 BW is derhalve ook niet aan verjaring onderhevig. Daarbij is niet van belang of het betreffende goed opzettelijk of onbedoeld is overgeslagen.

Partijen zijn gewezen echtgenoten. Zij waren in gemeenschap van goederen gehuwd. Hun huwelijk is ontbonden op 25 maart 1991. Op 24 december 1991 is door een notaris een akte van scheiding en deling opgemaakt waarin in ieder geval de woning, de hierop rustende hypotheek en de overwaarde hiervan zijn betrokken.

Op 6 april 2011 heeft de man de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Hij ontvangt sindsdien een AOW-uitkering en een pensioenuitkering van het ABP. Bij brief van 10 augustus 2011 is namens de vrouw jegens de man aanspraak gemaakt op verrekening van de door de man tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten.

De vrouw heeft in deze procedure gevorderd dat de man wordt veroordeeld tot betaling van het haar toekomende aandeel van de reeds uitgekeerde pensioenbedragen en van de toekomstige aan de man uit te keren pensioenbedragen. Ter onderbouwing van haar vordering heeft de vrouw gesteld dat de door de man tijdens het huwelijk van partijen opgebouwde pensioenrechten in de gemeenschap van goederen zijn gevallen en derhalve tussen partijen moeten worden verrekend. De man heeft de vorderingen van de vrouw bestreden en zich primair beroepen op verjaring van de vordering tot verrekening van de pensioenrechten. Volgens de man is de hier relevante termijn van twintig jaar van artikel 3:306 BW aangevangen op 25 maart 1991, zodat de vordering op 26 maart 2011 was verjaard.

De rechtbank heeft de vordering van de vrouw afgewezen en heeft daartoe het volgende overwogen. Volgens de vrouw heeft in 1991 geen verdeling van de algehele gemeenschap van goederen van partijen plaatsgevonden, maar is destijds in de akte van scheiding en deling

alleen de woning, de overwaarde van de woning en de hypothecaire schuld betrokken. De vrouw meent dat haar vordering daarom niet moet worden beschouwd als vordering tot verdeling van een overgeslagen goed ex artikel 3:179 lid 2 BW, waarvoor de wettelijke verjaringstermijn ex artikel 3:306 BW van twintig jaren geldt. Zij is van mening dat haar vordering moet worden gekwalificeerd als een vordering tot verdeling van een gemeenschappelijk goed ex artikel 3:178 BW, welke vordering niet is verjaard. De rechtbank oordeelt dat, nu bij de verdeling van de gemeenschap de pensioenrechten niet zijn betrokken, deze moeten worden beschouwd als een overgeslagen goed ex artikel 3:179 lid 2 BW. Dat betekent dat ten aanzien van de vordering tot verrekening van de pensioenrechten een verjaringstermijn geldt van twintig jaren. Tussen partijen staat vast dat deze termijn is aangevangen op 25 maart 1991. De vordering is volgens de rechtbank derhalve verjaard op 26 maart 2011.

Het hof heeft het vonnis van de rechtbank bekrachtigd. Het hof overwoog als volgt. Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of de vordering van de vrouw een vordering tot verdeling van een overgeslagen goed ex artikel 3:179 lid 2 BW betreft, zoals de rechtbank heeft beslist, of een vordering tot verdeling van een tot de ontbonden huwelijksgemeenschap van partijen behorend goed waaraan geen verdeling, waarbij alle tot de ontbonden huwelijksgemeenschap behorende goederen en schulden zijn betrokken als bedoeld in artikel 3:179 lid 1 BW, is voorafgegaan. Het hof komt tot het oordeel dat een verdeling van alle tot de ontbonden huwelijksgemeenschap behorende goederen heeft plaatsgevonden, zoals bedoeld in artikel 3:179 lid 1 BW juncto artikel 3:178 BW. Dat brengt mee dat de door de man tijdens het huwelijk opgebouwde pensioenrechten moeten worden beschouwd als een overgeslagen goed ex artikel 3:179 lid 2 BW. De vrouw is in hoger beroep niet teruggekomen op haar mening dat een vordering tot verdeling van een overgeslagen goed aan verjaring onderhevig is. Verder heeft zij niet bestreden dat de verjaringstermijn twintig jaar bedraagt en dat deze op het moment dat zij haar vordering indiende was verstreken. Zij heeft derhalve tegen de op die uitgangspunten berustende beslissing van de rechtbank geen grief opgeworpen. Het hof meende daarom de betreffende beslissing van de rechtbank in stand te moeten laten.

In cassatie stelt de Hoge Raad het volgende voorop. Artikel 3:178 lid 1 BW bepaalt dat ieder der deelgenoten te allen tijde verdeling van een gemeenschappelijk goed kan vorderen. Uit de woorden 'te allen tijde' volgt dat deze vordering tot verdeling niet kan verjaren. Artikel 3:179 lid 2 BW bepaalt dat de omstandigheid dat bij een verdeling één of meer goederen zijn overgeslagen, alleen ten gevolge heeft dat daarvan een nadere verdeling kan worden gevorderd. Ook een dergelijke vordering tot nadere verdeling is een vordering tot verdeling van een gemeenschappelijk goed in de zin van artikel 3:178 lid 1 BW en uit dien hoofde dus

niet aan verjaring onderhevig. Daarbij is niet van belang of het desbetreffende goed opzettelijk of onbedoeld is overgeslagen. Het oordeel dat de vordering van de vrouw tot verrekening van de pensioenrechten is verjaard, berust derhalve op een onjuiste rechtsopvatting.

Weliswaar heeft de vrouw in de processtukken opgemerkt dat tussen partijen niet in geschil is dat een vordering uit hoofde van artikel 3:178 BW niet aan verjaring onderhevig is, terwijl een vordering uit hoofde van artikel 3:179 lid 2 BW wel na verloop van twintig jaar verjaart, maar deze passage maakt deel uit van de beschrijving van de standpunten van partijen in de procedure in eerste aanleg. Door middel van een grief is de vrouw echter opgekomen tegen het oordeel van de rechtbank dat haar vordering tot verrekening van de pensioenrechten is verjaard. Voorts blijkt uit de processtukken niet dat de man het betoog van de vrouw zo heeft opgevat dat zij het met de man erover eens is dat een vordering tot verdeling van een overgeslagen goed ingevolge artikel 3:306 BW verjaart na verloop van twintig jaar. Gelet op het voorgaande acht de Hoge Raad onbegrijpelijk dat het hof heeft geoordeeld (i) dat de man en de vrouw het ook in hoger beroep erover eens zijn dat een vordering tot verdeling van een overgeslagen goed ex artikel 3:179 lid 2 BW ingevolge artikel 3:306 BW verjaart na verloop van twintig jaar en dat het hof van dit uitgangspunt dient uit te gaan en (ii) dat de vrouw in hoger beroep niet is teruggekomen van haar standpunt dat een vordering tot verdeling van een overgeslagen goed aan een verjaringstermijn van twintig jaar onderhevig is, welke termijn was verstreken op het moment dat zij haar vordering indiende, en dat zij derhalve tegen de op die uitgangspunten berustende beslissing van de rechtbank geen grief heeft opgeworpen. De Hoge Raad vernietigt de beslissing van het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:762

Zaaknummer: 14/02198

Wetsartikelen: 3:178 BW en 3:179 BW

RECHTSPRAAK

De Gerechtshoven Den Haag en Amsterdam sluiten zich aan bij de benadering van Gerechtshof 's-Hertogenbosch en Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden en passen, ook voor de situatie van na inwerkingtreding van de Wet hervorming kindregelingen, de Alimentatienormen onverkort toe. Dit betekent dat het kindgebonden budget na 1 januari 2015 inclusief de alleenstaande-ouderkop in mindering wordt gebracht op de behoefte van het kind.

In beide zaken hebben partijen een geschil over de door de vader aan de moeder te betalen kinderalimentatie ten behoeve van hun minderjarige kinderen. Partijen voeren onder meer discussie over de behoefte van de minderjarigen. In beide zaken stelt de moeder daarnaast dat sprake is van bijzondere kosten, zodat het eigen aandeel van de ouders in de kosten van de kinderen dient te worden verhoogd.

Het Haagse hof houdt geen rekening met de door de moeder opgevoerde bijzondere kosten, omdat deze kosten worden geacht te zijn opgenomen in de behoefte van de minderjarigen. Het hof begroot de behoefte van de minderjarigen aan de hand van de Alimentatienormen. Dit houdt onder meer in dat voor het vaststellen van de behoefte, uitgegaan dient te worden van het netto besteedbaar gezinsinkomen van partijen. Uitgaande van dit netto besteedbare gezinsinkomen, kan aan de hand van de tabel kosten kinderen de behoefte van de minderjarigen worden herleid. Op de behoefte van de minderjarigen dient vervolgens het door de moeder te ontvangen kindgebonden budget in mindering te worden gebracht. Voorts brengt de op 1 januari 2015 in werking getreden Wet hervorming kindregelingen met zich dat dit door de moeder te ontvangen kindgebonden budget moet worden verhoogd met de alleenstaande-ouderkop. Het eigen aandeel van de ouders in de kosten van de kinderen komt daardoor lager te liggen dan voorheen het geval zou zijn geweest.

Ook in de Amsterdamse zaak past het hof de Alimentatienormen na de inwerkingtreding van de Wet hervorming kindregelingen onverkort toe. Dat betekent dat het door een ouder te ontvangen kindgebonden budget en de alleenstaande-ouderkop in mindering dient te worden gebracht op de behoefte van de minderjarigen. Gebleken is echter dat de moeder samenwoont

met haar huidige partner en dientengevolge, mede gelet op een verhoogd gezamenlijk inkomen, niet meer in aanmerking komt voor een kindgebonden budget en de alleenstaande-ouderkop. Voornoemde regeling heeft in de Amsterdamse zaak derhalve geen effect.

Ten aanzien van de door de moeder gestelde bijzondere kosten overweegt het Amsterdamse hof dat slechts uitzonderlijke kosten kunnen leiden tot een verhoging van de behoefte van de minderjarigen. Het enkele feit dat partijen gedurende hun relatie een luxe leven hebben geleid, werkt volgens het hof niet behoefte verhogend. Daarentegen is gebleken dat de twee dochters van partijen een oogafwijking hebben, hetgeen jaarlijks nagenoeg € 700 aan kosten voor brillen met zich brengt. Dergelijke kosten zijn naar het oordeel van het hof uitzonderlijk te noemen en hebben een verhogend effect op de behoefte van de minderjarigen.

Kanttekening: Het lijkt erop dat de rijen gesloten zijn en dat de alleenstaande-ouderkop in mindering gebracht blijft worden op de behoefte van het kind. Rechtbank Den Haag volhardt in het eerder ingenomen standpunt dat de alleenstaande-ouderkop vanaf 1 januari 2015 niet in mindering moet worden gebracht op de behoefte van het kind, zie Rechtbank Den Haag, 30 maart 2015, ECLI:NL:RBDHA:2015:3652. Zie ook het commentaar van J.J. Smeenge, 'Alleenstaande ouderkop: in mindering op behoefte of optellen bij draagkracht?', PFR 2015-0051.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-03-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:774

Zaaknummer: 200.150.538/01

RECHTSPRAAK

Pensioendeling. Partijen zijn in 1996 gescheiden. Wet verevening pensioenrechten bij scheiding is van toepassing. De man heeft op 24 mei 2011 de pensioengerechtigde leeftijd bereikt. Vrouw maakt eerst eind 2013 aanspraak op pensioenverevening. Rechtbank oordeelt dat de omstandigheid dat de vrouw eerst ruim nadat de man pensioengerechtigd werd, aanspraak heeft gemaakt op het haar toekomende deel van het pensioen, de vrouw niet kan worden tegengeworpen, gelet op de onbekendheid van partijen met de WVPS. Het stilzitten van de vrouw kan dan ook niet aangemerkt worden als rechtsverwerking, mede gelet op het feit dat de man na eerste verzoek van de vrouw, is gaan betalen. Rechtbank beslist tevens dat de man de vrouw een brutobedrag dient te betalen.

Het geschil tussen partijen spitst zich toe op de vraag of de vrouw aanspraak kan maken op het door de man bij Aegon opgebouwde pensioen en in het bevestigende geval op welk bedrag deze aanspraak ziet.

Het meest verstrekkend verweer van de man is het beroep op rechtsverwerking.

Met de vrouw is de rechtbank van oordeel dat de door de man genoemde uitspraken zien op de verdeling van pensioenrechten (Boon/Van Loon) doch dat in de onderhavige procedure de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS) van toepassing is, gelet op de ontbinding van het huwelijk op 22 november 1996.

De termijn van twee jaar die de WVPS stelt geldt alleen voor de vraag van wie de vereveningsgerechtigde het verevende deel van de uitkering kan claimen. Vergeten partners de scheiding binnen twee jaar te melden aan de pensioenuitvoerder, dan houdt de vereveningsgerechtigde vanaf pensioendatum ook recht op zijn of haar deel van de pensioenuitkering. Maar in dit geval moet de vereveningsplichtige dat deel van het pensioen uitbetalen aan zijn ex-partner. Naar het oordeel van de rechtbank is dit een andere situatie

dan in de hiervoor genoemde Boon/Van Loon-zaken waarin na (aanzienlijk) verloop van tijd nadere verdeling van de pensioenrechten werd gevorderd.

Vooropgesteld wordt dat rechtsverwerking een toepassing van de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid is. Hierbij geldt dat alleen een tijdsverloop onvoldoende grond is voor het aannemen van rechtsverwerking.

De rechtbank is uit hetgeen ter zitting is verhandeld gebleken dat partijen na de echtscheiding door hun advocaten niet, althans onvoldoende zijn geïnformeerd over de toepasselijkheid van de WVPS.

Het beroep van de man op rechtsverwerking door de rechtbank wordt verworpen. Dit betekent dat de vrouw haar aanspraak op het pensioen van de man geldend kan maken.

Tussen partijen is voorts in geschil of de door de man aan de vrouw te betalen pensioenbedragen bruto dan wel netto dienen te worden voldaan. Anders dan de man, is de rechtbank van oordeel dat de pensioenuitkering die de man doorbetaalt aan de vrouw voor hem aftrekbaar is voor de inkomstenbelasting en dat de vrouw deze uitkering moet aangeven voor de inkomstenbelasting. Hieruit volgt dat de man gehouden is bruto bedragen aan de vrouw te betalen. De rechtbank veroordeelt de man de helft van zijn opgebouwde bruto pensioen aan de vrouw over te maken met ingang van 1 februari 2015.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-03-2015

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2015:2270

Zaaknummer: C/10/453205 / HA ZA 14-637

RECHTSPRAAK

Tijdig hoger beroep? Uitspraakdatum kan niet kloppen. Tijdens de mondelinge behandeling komt de ontvankelijkheid van het beroepschrift van de man aan de orde. De bestreden beschikking bevat als datum van openbaarmaking 30 september 2014. Op 31 december 2014 en derhalve te laat is het eerste schriftelijke exemplaar van het beroepschrift bij de griffie van het hof ontvangen. Onderzoek op de server van het hof heeft ertoe geleid dat vast is komen te staan dat het beroepschrift wel per 30 december 2014 (en derhalve op tijd) per fax aan het hof is gestuurd, hetgeen tijdens de mondelinge behandeling aan de aanwezigen is medegedeeld. Het beroepschrift bevat evenwel geen gronden.

Op grond van artikel 28 lid 1 Rv dient de uitspraak in het openbaar te geschieden. Onder de dag van de uitspraak wordt verstaan de dag waarop de rechterlijke beslissing openbaar wordt gemaakt. Het hof stelt voorop dat de rechter dient uit te gaan van de juistheid van de inhoud van de in de bestreden beschikking vermelde uitspraakdatum, behoudens tegenbewijs. Dan moet wel ondubbelzinning blijken van de onjuistheid van de authentieke akte die de uitspraak bevat.

Vast staat dat de mondelinge behandeling op 17 september 2014 heeft plaatsgevonden. De behandelend rechter heeft in een brief van 12 januari 2015 bevestigd dat aan partijen de gelegenheid is geboden om tot uiterlijk 30 september 2014 een nadere toelichting te geven van hun standpunten 'om het verweer nog voor 1 of 2 oktober 2014 in de beslissing te kunnen verwerken'. Het hof constateert dat de beschikking niet door de griffier is ondertekend (buiten staat), zodat uit die bron niet vernomen kan worden of de beschikking op 30 september is uitgesproken. Volgens de behandelend rechter in eerste aanleg staat vast dat de beschikking pas medio november 2014 is verstuurd. Het hof ziet voldoende reden uit te gaan van 17 november 2014 als uitspraakdatum. De gronden van het hoger beroep kunnen dan ook tot 17 februari 2015 worden aangevuld.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-02-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:2371

Zaaknummer: 200.162.058

Wetsartikelen: 28 Rv